

Ακιντζί- Κανμπάιν και πατερναλιστές

Πολύ ενδιαφέρουσες οι παράλληλες δημόσιες δηλώσεις για το Κυπριακό (5.7.2015) από τον Μουσταφά Ακιντζί και τον ούτω καλούμενο «πρέσβη» της Τουρκίας στα κατεχόμενα, Ντεριάν Κανμπάιν. Εμφανέστατη η διαφορετική προσέγγισή τους, για τις διαπραγματεύσεις.

Η ατζέντα Ακιντζί δίνει βαρύτητα στα θέματα διακυβέρνησης και διαμοιρασμού της εξουσίας, στην εκ περιτροπής προεδρία (ως «κομμάτι της πολιτικής ισότητας») και στην προάσπιση των δικαιωμάτων εποίκων και Τουρκοκυπρίων ως «χρηστών» περιουσιών, ενώ επιδίδεται συμβιβασμός στο θέμα των εγγυήσεων.

Ο Ντεριάν Κανμπάιν εκφράζει τις πάγιες τοποθετήσεις της Άγκυρας. Επιμένει στην αποδοχή των τετελεσμένων της εισβολής. Μιλά για δύο χωριστά εδάφη, δύο χωριστές ενότητες και δύο χωριστά κράτη. Δίνει έμφαση στην αποδοχή «των πραγματικότητων» που διαμορφώθηκαν με την τουρκική εισβολή και τη συνεχιζόμενη ημικατοχή. Η ατζέντα του παραπέμπει σε ένα συνομοσπονδιακό μόρφωμα, στηριγμένο σε δύο κράτη που γειτνιάζουν, με ενιαία φωνή μόνο, σε ορισμένα θέματα στη διεθνή σκηνή.

Από τις παράλληλες συνεντεύξεις που σκοπίμως δόθηκαν την ίδια μέρα, εξάγεται το συμπέρασμα ότι η Άγκυρα αποδομεί τις θέσεις Ακιντζί, μέσω Καμπάιν. Η Τουρκία δεν είπε τον τελευταίο λόγο για την παρούσα φάση των δια-

Της **ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ**

πραγματεύσεων.

Σ' αυτή τη φάση, η Τουρκία είναι έντονα απασχολημένη με την επικοινωνιακή αξιοποίηση της συμφωνίας που συνήψε με τις ΗΠΑ, για χρήση των τουρκικών αεροπορικών βάσεων, εναντίον του Ισλαμικού Κράτους στο Ιράκ και τη Βόρεια Συρία. Βρίσκεται σε εμφύλια αντιπαράθεση με την αυτονομιστική ένοπλη οργάνωση Εργατικό Κόμμα Κουρδιστάν (ΡΚΚ) στα τουρκοσυριακά σύνορα. Επιχειρεί να εξάψει το εθνικιστικό φρόνημα του τουρκικού λαού, ώστε να ενδυναμωθεί ξανά το ΑΚΡ και να συμβάλει στη σύσταση μιας σταθερής μονοκομματικής κυβέρνησης.

Στην πλευρά μας, επικρατεί μυστικοπάθεια όσον αφορά τις διαπραγματεύσεις, με εξαίρεση τις γενικόλογες

απαντήσεις του κυβερνητικού εκπροσώπου στις επικρίσεις της αντιπολίτευσης. Η τουρκοκυπριακή πλευρά εμφανίζεται λαλίστατη. Επιδίδει δημόσια προβολή των θέσεων της περί διζωνικότητας και δικαιοσύνης. Εμμένει σε μόνιμες παρεκκλίσεις στην εφαρμογή του Ευρωπαϊκού κεκτημένου. Επιχειρεί τετραγωνισμό του κύκλου, απαιτώντας όπως παρεκκλίνουν προνοιες της ΔΔΟ, καταστούν πρωτογενές δικαίο της ΕΕ.

Ως πρόσφυγες, εύλογα ανησυχούμε, από όσα ακούμε για εξίσωση των χρηστικών δικαιωμάτων του σφετεριστή, με τα δικαιώματα του νόμιμου δικαιούχου. Προβληματιζόμαστε για τις πατερναλιστικές συμπεριφορές τρίτων, που ενώ συστηματικά αποενοχοποιούν την Τουρκία, παραβλέπουν την παράνομη κατοχή και τον εποικισμό και εξισώνουν θύμα και θύτη, πατερναλιστικά μας συμβουλευούν να αδράξουμε την ευκαιρία για λύση. Ανησυχούμε, για την παραπληροφόρηση και την ωραιοποίηση της επερχόμενης λύσης, ενθουμούμενοι παρόμοιες καταστάσεις λίγο πριν το δημοψήφισμα (2004). Εκθειάζονται ήδη τα οικονομικά οφέλη μετά τη λύση, ως να πωλείται πατρίδα σε τιμή ευκαιρίας!...

Ετούτες τις Αυγουστιάτικες μέρες που οι μνήμες μας πονούν, οφείλουμε να παρακολουθούμε τα γεγονότα με κριτικό φακό, χωρίς ιδεοληψίες και παρωπίδες. Οφείλουμε να στεκόμαστε κριτικά σε όλα όσα λέγονται, διαρρέουν,

επιτίθεται διοχετεύονται, ωραιοποιούνται ή παραποιούνται. Να απαιτούμε ξεκάθαρες τοποθετήσεις από κυβέρνηση, κόμματα, επιτροπές που ασχολούνται με το Κυπριακό και αναγκαίες διευκρινίσεις.

Στις διεξαγόμενες συνομιλίες, διακυβεύεται η φυσική και εθνική μας επιβίωση, τα σπίτια και οι περιουσίες μας. Το μέλλον μας, ως χώρα και ως λαός, σε μια εποχή ρευστή με γεωστρατηγικές αναταράξεις και πολύμορφη κρίση. Η Ελλάδα είναι οικονομικά γονατισμένη, η Τουρκία, αποθρασυμένη και η Κύπρος, λαβωμένη. Το εδαφικό, το προσφυγικό και τα ανθρώπινα δικαιώματα, είναι θεμελιώδη κεφάλαια με βαρύνουσα θέση στη συλλογική και ατομική μας επιλογή, σε ένα ενδεχόμενο δημοψήφισμα.

Αχρειάστες οι πατερναλιστικές συμβουλές από ανθρώπους που δεν ξέρουν τι σημαίνει «ξεριζωμός» και «προσφυγιά» και που ανερυθρίαστα επιχειρούν εξίσωση θύματος και θύτη, εξίσωση νόμιμου δικαιούχου και σφετεριστή χρήστη, απλά για να πιστωθούν ένα ακόμη επίτευγμα στην πολιτική τους κιάριερα.

Εύχομαι οι πρόσφατες κινήσεις τακτικής της Τουρκίας και οι δηλώσεις Καμπάιν να μην συνιστούν πρόσχημα για να торπιλίσουν κάθε καλή πρόθεση του Ακιντζί, για λύση.

Η Αντιγόνη Περικλέους Παπαδοπούλου είναι τέως Ευρωβουλευτής – Πρόεδρος ΓΟΔΗΚ

Η ευρωζώνη και νεοαποικιακοί μηχανισμοί εξάρτησης

Η κρίση στην οποία βρίσκονται αρκετές χώρες εδώ και μια πενταετία είναι μια παγκόσμια κρίση του καπιταλιστικού συστήματος, η οποία αγγίζει τα θέμλια της σημερινής χρηματοπιστωτικής οικονομίας. Η κρίση αυτή που πλήττει με ιδιαίτερη σφοδρότητα την ΕΕ και ιδιαίτερα τις χώρες του Νότου, οδήγησε τους θεσμούς της ΕΕ και το ΔΝΤ σε πρωτοφανείς πειραματισμούς με αιχμή του δόρατος τα μνημόνια που επιβλήθηκαν στις χώρες της ευρωπαϊκής περιφέρειας.

Η διαπραγμάτευση της κυβέρνησης Τσίπρα με τους θεσμούς και η σοβαρή υποχώρηση στην οποία υποχρεώθηκε δείχνει ακόμα μια φορά τον πραγματικά χαρακτήρα της Ευρωζώνης και του Γιούρογκρουπ. Οι θεσμοί λειτούργησαν τιμωρητικά προς την κυβέρνηση και το λαό της Ελλάδας την ώρα που όφειλαν να δείξουν πραγματική αλληλεγγύη. Επιβεβαιώνεται έτσι ο χαρακτήρας της Ευρωζώνης που με τον τρόπο που οικοδομήθηκε δημιουργεί σχέσεις εξάρτησης νεοαποικιακού τύπου και περιορίζει την κυριαρχία των χωρών που υποβάλλονται σε Μνημόνια με κύριο μοχλό τους μηχανισμούς αναχρηματοδότησης του χρέους.

Οι ευρωπαϊκοί θεσμοί (Κομισιόν, Γιούρογκρουπ, ΕΚΤ) εξελίσσονται σε κεντρικούς μηχανισμούς επιβολής ακραίων νεοφιλελεύθερων πολιτικών και ενδυνάμωσης των χωρών του σκληρού πυρήνα του ευρώ

Του **ΝΕΟΚΛΗΣ ΣΥΛΙΚΙΩΤΗ**

(κυρίως της Γερμανίας), αφαιμάσσοντας όλο και περισσότερη κυριαρχία από τις χώρες της περιφέρειας. Μάλιστα οι νέες αλλαγές που προωθούνται κυρίως από τη Γερμανία και τον υπουργό Οικονομικών Β. Σόιμπλε για δημιουργία Κοινοβουλίου της Ευρωζώνης και διορισμό υπερυπουργού Οικονομικών της Ευρωζώνης, ο οποίος θα ελέγχει τους προϋπολογισμούς των κρατών μελών, επιδιώκουν την περαιτέρω αύξηση της εξάρτησης από το διευθυντήριο των Βρυξελλών. Στην ίδια κατεύθυνση κινείται και το έγγραφο των πέντε Προέδρων (Junker, Tusk, Dijsselbloem, Draghi, και Schulz). Στόχος όλων αυτών των πολιτικών είναι η δημιουργία Ευρωζώνης δύο ταχυτήτων. Οι πολιτικές που εφαρμόστηκαν στην ευρωζώνη είναι οι ίδιες καταστροφικές πολιτικές που εφαρμόστηκαν παλαιότερα, με αιχμή του δόρατος το ΔΝΤ, στις αναπτυσ-

σόμενες χώρες του Νότιου ημισφαιρίου και την Ανατολική Ευρώπη, με τα γνωστά σε όλους αποτελέσματα. Σήμερα, τα παραδείγματα της Ιρλανδίας, της Ισπανίας, της Πορτογαλίας, της Ελλάδας και της Κύπρου αποδεικνύουν τη σοβαρότητα της κατάστασης. Σύμφωνα με την στατιστική υπηρεσία της ΕΕ, από τα 23,3 εκατομμύρια ανέργων στην ΕΕ, τα 17,7 εκατομμύρια είναι στην Ευρωζώνη. Η Ελλάδα και η Ισπανία έχουν τη μεγαλύτερη ανεργία με 25,6% και 22,5% αντίστοιχα και ακολουθεί η Κύπρος με 16,2%. Η Γερμανία έχει τα χαμηλότερα ποσοστά ανεργίας με 4,7% του πληθυσμού της και όπως πρόσφατα ανακοινώθηκε επίσημα έχει τη μεγαλύτερη εισδοχή και απορρόφηση μεταναστών στην ιστορία της, με τους πλείστους φυσικά να προέρχονται από χώρες της Ευρωζώνης. Στην Πορτογαλία και Ιρλανδία, παρά το γεγονός ότι «εξήλθαν» των μνημονίων, συνεχίζονται οι πολιτικές της σκληρής λιτότητας, των ιδιωτικοποιήσεων και εκποιήσεων κατοικιών που αυξάνουν την ανεργία και οδηγούν στη μαζική μεταναστευση κυρίως των νέων.

Η Αριστερά στην Ελλάδα βίωσε μια ιστορική εμπειρία η οποία απόδειξε πόσο εκδικητικά αντιδρούν οι κυρίαρχοι κύκλοι στην ΕΕ και ιδιαίτερα το διευθυντήριο των Βρυξελλών προεξέχοντος της Γερμανίας, όταν οι λαοί με δημοκρατικές διαδικασίες (βλ. δημοψήφισμα 61,5% ΟΧΙ) απορρίπτουν τους εκβιασμούς και

τα τελεσίγραφα τους. Ανάλογη εμπειρία είχαμε και στην Κύπρο όταν κυβέρνηση ήταν η Αριστερά. Η συζήτηση στην Ευρωπαϊκή Αριστερά για αναζήτηση λύσεων εκτός ευρωζώνης άρχισε με το ξέσπασμα της κρίσης και ενδυναμώθηκε όταν η ΕΚΤ και το διευθυντήριο της ΕΕ καταπάτησαν με ωμότητα την κυριαρχία της Κύπρου. Η ωμότητα αυτή και το πρωτοφανές κούρεμα καταθέσεων προκάλεσαν σοκ σε όλη την Ευρώπη. Εκ τότε η συζήτηση για την ευρωζώνη εντατικοποιείται όλο και περισσότερο εντός της Αριστεράς. Στη Γερμανία, Γαλλία, Ισπανία, Πορτογαλία, Ελλάδα και Ιταλία επιφανείς προσωπικότητες, διανοούμενοι, οικονομολόγοι, αλλά και κόμματα και κινήματα στο χώρο της Αριστεράς θέτουν ανοικτά πλέον την ανάγκη αναζήτησης εναλλακτικών λύσεων εκτός της ευρωζώνης.

Η Αριστερά έχει υποχρέωση να συνεχίσει και να εντείνει τις αναζητήσεις για το παρόν και το μέλλον της Ευρωζώνης. Να προτείνει εκείνες τις εναλλακτικές λύσεις που θα επιτρέψουν στους λαούς να υπερασπιστούν την αξιοπρέπεια και την κυριαρχία τους από την τιμωρητική μανία των κυρίαρχων κύκλων της ΕΕ και να χαράξουν μια νέα πορεία κοινωνικής ανάπτυξης, Δημοκρατίας και Αλληλεγγύης.

Ο Νεοκλής Συλικιώτης είναι Ευρωβουλευτής ΑΚΕΛ, Αντιπρόεδρος της Ευρωπαϊκής Ενωτικής Αριστεράς (GUE-NGL)

Ο Τσίπρας μπορεί

Του **ΤΑΣΟΥ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ**

Διαφωνούσα και φώναζα εναντίον του κυρίου Τσίπρα. Δεν συμφωνούσα με τις θέσεις του και έντονα τον κατέκρινα.

Στον χώρο μας, των μη αριστερών, ίσως να είναι και προκλητικός. Οι θέσεις του, το παρουσιαστικό του, η πολλή του εμμονή και ψυχραιμία, ίσως να είναι και πρόκληση. Διαμορφώθηκε σε αριστερό περιβάλλον και απ' ό,τι πληροφορούμαστε, του έγιναν επάγγελμα, οι «καταλήψεις».

Πάντοτε παρακολουθούσα τα ελληνικά δρώμενα και είχα τις θέσεις μου. Έχουμε τις ίδιες ρίζες, Κύπριοι και Έλληνες, αλλά διαφορετική διαμόρφωση και εξέλιξη. Και λόγω της δουλειάς, των πολέμων, της κατοχής, των διαφορετικών δυναστών, αλλά και της τύχης, από τους ανάλογους μας ηγέτες.

Ήταν και είναι, στο χέρι του κυρίου Τσίπρα, να διακριθεί και να σώσει την Ελλάδα, ή να την πάρει μαζί του στα Τάρταρα.

Έχω πεισθεί ότι το πρόβλημα της Ελλάδας, είναι ο κακός της εαυτός.

Έχει αυτοκαταστραφεί, από τους πολιτικούς της, αλλά και τον κόσμο της που τους αναδεικνύει και τη νοοτροπία του.

Δεν της φταίνει ούτε οι Ολλανδοί ή οι Γερμανοί ή οι Βόρειοι.

Όλοι αυτοί είναι καλά οργανωμένοι και εργατικοί. Να απαιτούμε συμπαράσταση και ΕΜΕΙΣ και αυτοί, ΝΑΙ.

Όχι όμως, να θέλουμε να μας διογκώνουν τους μισθούς και τις συντάξεις, για να περνούμε καλύτερα. Είναι κατά την ταπεινή μου άποψη ο κύριος Τσίπρας, ένας χαρισματικός άνθρωπος. Άντρας ωραίος, βαρύς, σοβαρός, έξυπνος και νεαρός. Είναι ο πολιτικός, που.... τραβά.

Ερχόμενος από αριστερά, το πάλεψε για τα πιστεύω του, μέχρι τον γκεμλό. Ευτυχώς για την Ελλάδα που δεν υποχώρησαν οι Γερμανοί.

Είμαι λεύτερος, χωρίς ιδεοληψίες. Για να σωθεί η Ελλάδα, πρέπει να ξανακτίσει το κράτος της. Να γκρεμίσει το παλιό. Να ξεδοεί όσα εισπράττει. Και ακόμη λιγότερα, για να κάνει και έργα αναπτυξιακά. Και τότε, οι ευρωπαίοι, θα της χαρίσουν από τα χρωστούμενα.

Και τους νόμους και τις συμφωνίες, ΜΟΝΟΝ ο κύριος Τσίπρας, μπορεί να τα εφαρμόσει.